

κι' έδωσαν το αίμα μας να πρύνει σάν κορβί
κι' έπειραξαν την βίδα των τ' πρώτα φεγγαρίστικα.

Τόσο ζυτνά την έπαιξες 'στους νέους Μετεωρίους,
με τέτοια τέχνη 'γέλασες τους άνδρας του ψωμιού,
που σάν κι' έμε άν εΐξευρες να καταστρώνης στίχους
παρόλ ντονένο θά σ' έπερνα συντάκτη του Ρ ω μ η ο υ.

Γ'.

Βεβαίως κρέπουν στέφανοι προς Κόδρους Βασιλείς,
που πρώτοι αίματόβρεξαν 'στάς μάχας την πορφυράν,
άλλ' όμως εκτιμήσεως άξιζοντας και πολλής
κι' όσοι κτυπούν άρχομανών και κουφοδόξαν σπειραν.

"Όταν σέ βλέπω, Βασιλεϋ, με βούρδουλα 'στο χέρι
σάν Βασιλεύς μου φαίνεται τόν παλαιών έφάμυλλος,
και τότε κάθε φρόνιμος όπικρός σου χαιρεί
και παύει να κορδόνεται ό κάθε στρουθοκάμηλος.

"Ένας θά 'πῆ πώς στέφανος της νίκης θά σέ στέφῃ,
άλλος θά 'πῆ πώς έσφαλες κι' έπαρκτηές θάρρος,
και την κοιλιά του τριβοντας προς τ' ψηλά θά στρέφῃ
κάθε μεγάλος και μικρός της πολιτείας γλάρος.

'Ο μὲν θά κρύβῃ τὸ σπαθί, ό δὲ θά τὸ γυμνῶνῃ,
κι' έγώ κοντά 'σὸν θρόνον σου άμυλιτης θά γέρνω,
κι' όταν κυττάξω κάποτε πῶς θναος σέ χανόνει
άμέσως 'στό φιλότιμο με στίχους θά σέ φέρνω.

ΙΑ'.

Κοιμήσου τώρα μιὰ στιγμή και κάμε νάνι νάνι
μετα τὸ πραξικόπημα του γαύρου Δεληγιάννη.
Και τῆς Βουλῆς ὀ Πρόεδρος ἠτύχασε κι' έκεινος,
άφου τοσούτος έγινε διοφρυμός και θρήνος.

Παγίδα έσθησαν πολλές μεσίται μερικοί
και τὸν Πρόεδρον της Βουλῆς, όπου θά έπρωτίμα
της Θεσσαλίας να τὸν φῶν οί τυφλοποντικοί
παρά τὸ νέον να ιδῆ του Φιλαρέτου σχήμα.

Και τώρα λάσπη τῶσφε και πάει 'στο κἀλό
να 'πῆ τὰς έπισκέψεις του και τῆλα τὰ ζεσιπίωτα,
άλλ' όμως μη τὸν λημονῆς κι' αὐτὸν παρακαλῶ
και σῶσε τον τὸν φουκαρά γιὰ να μὴν κἀθη τίποτα.

ΙΒ'.

Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ με θωρεῖς
με τὴν στολήν του 'Αρεως;...
ὁ Γολιάθ ὁ Θεοδωρῆς,
ὁ γίγας ὁ Βοϊράκος.

'Εμπρός φωνάζεις κι' έλελεϋ,
ιδόρτα στάζον αίματος...
χρίσει τον πάλιν, Βασιλεϋ,
Μπερτόδουλον του Στέμματος.

Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ προχωρεῖς
με τὰ σγουφῶνθα μαλλιά,
και βλοσυρῶς παρατηρεῖς
πρὸς την Αδῆλν του Βασιλιάρη;

'Αναγνωρίζω τὴν μορφὴν
του Ξανθομάλλη Δημητρου,
που άλλον εἶδε κορυφήν
κι' εἶναι 'στὰ κρῦα του λουτροϋ.

'Ανοιγω θεῖον να διαβῆ
Γεώργιος ὁ πρώτος,
κι' άναρωτῶ εἶναι εἶοί
κι' ἔχει παιδιῶν κρότος.

ΙΓ'.

"Ἦθελα κι' άλλα, Βασιλεϋ, έγώκιμα να ψάλω,
μα κρέπει γιὰ χατήρι σου διὰλό Ρ ω μ η ο να βγάλω.
Και δισεκτοί επέλακσαν κι' άφορισμένοι χρόνοι
κι' ύπετιμηθη καθεμιά Ρωμαϊκή άξία,
κι' εις τόσον ύψος έφθασε και τὸ Ναπολεόν,
που ὦρα ὦρα κουτουλά μετὰ του Γαλαξία.

'Εν τούτοις, 'Αναξ, έρωσο και χαιρε κι' εὐδοκάμειναι
και δῶξου την υπόκλησιον του κάθε συμπολίτη,
άλλ' ὡς Μεγαλειότατος ποτέ σου μη λησμόνει
κι' έμένα τον μικρότατο μεγαλοφραμελίτη.

*Και άλλαις ποικιλιας,
μ' άλλους λόγους άγγελιας.*

'Εξαντηθέντος παντελῶς ὡς μαρτυροῦν πολλοί,
του πρώτου και δευτέρου μας τὸν μέχρι τούδε τόμων,
δευτέραν έκαμ' έκδοσιν αὐτῶν πολιτελῆ
Κωνσταντινίδης ὁ πολὺς και τῆς προόδου γνώμων.
Κι' ὡςτις τῶν στίχων μας σειράν έπιθυμῶι να ιδῆ
θα εἶρη και 'στό σπῆν μας και 'στου Κωνσταντινίδη.

Φαλακρὸς ἂν έννοήσης πῶς όρηγορα θα εἶσαι
'στην 'Ομόνοιαν άμέσως, 'στό κουρεῖον 'Αψε-βῆσοε.
'Ο κουρεϋς και στιχογράφος Παναγῆς ὁ Μελισσιώτης
έχει 'βοῆ γιὰ τὴν φαλακρα γλατρικὸ που εἶναι πρώτης,
κι' ὀποιος βάζει ἀπὸ τούτο κἀπου κἀπου 'στο κεφάλι
δὲν του πέφτει μιὰ τρίχα... πντε φράγια τὸ μουκάλι.

Κατακτητῆς Ρωθύρος και με εἰκόνας πρώτης,
του Βῆρον μυθιστορηά Ιδανική κι' αἰθέριος,
μεταφραστῆς δὲ ταύτης ὁ Φέμπος Παναγιώτης,
τύποις Κωνσταντινίδη, έκδότης ὁ Λιβέριος.

Δέκατος έννατος Αἰὼν, όγκώδης συγγραφή
του γλαφυροϋ κι' εὐφραμιστοϋ κυρίου Καρολίδη,
βιβλίον περισηπούδαστον και πνεύματος τρυφῆ,
Κασόννης ὁ ΕΣΤΙΑΚΟΣ εις τεύχη τὴν έκδίδει.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στο σπῆτί μου άνέβῃ,
'στην Νεάπολιν ἀπένω, —κι' ἀπὸ τούδε συνορευεῖ
με ξενοδοχείον Ξυδῆ, —δρῶ 'στο λάδι, τρεῖς 'στο ζῦδι,

με Χημειον, με μιὰ μάνδρα, — με μεγάλ' οικοδομή,
και μιὰ χῆρη δίχως άνδρα, — πούταν άλλοτε μαμμῆ.

'Εκ του τυπογραφείου «Κορνήννης» τῆς καλῆς, ὁδοϋ του Πρωαστείου, κοινοφρὸς πολὺς.